

ΜΙΑ ΕΠΙΚΛΙΡΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΠΕΘΕΡΑ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

(Κρίσεις, επικρίσεις, σκέψεις, γνώμες, άφορισμοί και... αναθεματισμοί)

Ολόκληρος ή Έλλάς παρακολουθεί τις ήμέρες αυτές διά των ήφημερίδων, με μεγάλο ένδιαφέρον, τη δική της κακούργου πεθεράς του Άθανασοπούλου, Άρτέμιδος Κάστρου, της αίμοσταγούς κόρης της Φούλας και της λοιπής συντροφιάς, της άναμυχθείσης στο φρικώδες δράμα της Καλλιθέας.

Το κακούργημα της Κάστρου έγινε άφορμή να γραφούν και να λεχθούν άπειρα δυσώεστα πράγματα κατά των πεθεράδων.

Το κοινό, ή ήφημερίδες, οι ήεροκήρυκτες ακόμη στις ήκκλησίες, ήρριξαν έναντιόν τους τόν λίθον του άναθεματός.

Πεθερά ίσον διάβολος, τίγρις, ύαινα, κατάρα Θεού!...

Γιά σταθήτε ύμωσ!...

Είν' άραγε ύλες ή πεθεράδες κακές και δϊέθριες; Ύπάκουον βέβαια πεθεράδες—διάβολοι. Μπορεί ύμωσ να ύτάρχουν και πεθεράδες... άγγελοί!

Γιά να έξακριώσω αυτό, το «Μπουκέτο» άποφάσισε να καθήση τις πεθεράδες — με την άδειά τους — στο έδωλιό του κατηγορουμένου και να ζήτηση να τις κρίνουν και να τις δικάσουν οι γνωστοί και διακεκομμένοι λόγοί μας, ζωγράφοι, ήπιστήμονες, δημοσιογράφοι, δικηγόροι, ήθλοποί, πολιτικοί κ.λ.

Τόν λόγο έχει πρώτος ό γνωστός λογοτέχνης άκαδημαϊκός κ. ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ :

«Η πεθερά; Δέν μπορώ να έχω προσωπική γνώμη, άφου είμαι άκόμη ζωντανός. Σε κάποιον «φλύακα» όμως του Δημητρίου Κορομηλά, ένα ήλινο άγαλματάκι πεθεράς πέφτει, τυχαίως, και σπάζει το κεφάλι του γαμπρού της. Και ό γαμπρός συμπεραίνει: — «Όύτε καλή, ούτε κακή, ούτε ήπλέρια πεθερά». Σας προσφέρω το συμπεράσμα του, ως άπάντησι στο ερώτημά σας».

Ό διακεκομμένος δημοσιογράφος κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ, μάς άπαντά:

«Πώς ν' άπαντήσω στο ερώτημά σας, αν ή πεθερά είν' άγγελος ή διάβολος, άφου έχω κι' εγώ... πεθερά;...».

Ό διευθυντής της «Καθημερινής» κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ, άπάντησε ως έξης στο ερώτημά μας:

«Λέγουν ότι ό γάμος είνε ό τάφος του έρωτος. Τότε ίσως έκπροσωπεί το πένθος της ιστορίας αυτής ή πεθερά ή και ό πενηθρός, διότι τούς βλέπω — ως λέξεις — άπαρτιζόμενους από τόν έρωτα και το πένθος».

Ό θεατρικός συγγραφέας κι' ήλεκτικός συνεργάτης μας κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ, μάς λέγει:

«Η πεθερά, πρώτα άπ' όλα, είνε μητέρα. Λοιπόν δέν σου συχωρεί ποτέ πώς της πήρες την άγάπη της κόρης της. Δεύτερον είνε γυναίκα και δέν σου συχωρεί ποτέ πώς προτίμησες την κόρη της από δαύτη. Τρίτον... δέν θά τό πώ ποτέ μου, γιατί φοβάμαι!...».

Ό ποιητής κ. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ βάζει τα πράγματα στή θέσι τους:

«Ύπάρχουν, λέγει, σε κάθε σπιτί δυο πεθερές. Η μία είνε έναντιον του άνδρός και ή άλλη έναντιον της γυναίκας. Κι' ή δυο δίνουον τό... καλό παράδειγμα στα κορίτσια του σπιτιού, τις μέλλουσες πεθερές».

Ό ήλεκτικός συνεργάτης μας ποιητής και άντιπροέδρος της Βουλής κ. ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, μάς λέγει:

«Τή γνώμη μου για την πεθερά; Δέν έχω, ούτε έγνωρίσα τοι αυτήν. Συνεπώς και δέν γνωρίζω τίποτα περι αυτής για να σας διατυπώσω εξ ιδίας αντίληψως κάτι. Ηκουσα, δτι ήκούσατε. Άλλά... δέν έ μ ε ρ τ υ ρ η σ α και ούτε μαρτυρώ».

Τόν συγγραφέα και πολιτευτή κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΩΠ, τόν βρισκουμε χωμένο μέσα με νομικά βιβλία και έγγραφα. Άκούει τό ερώτημά μας και μάς άπαντά:

«Αν και είμαι άπασχολημένος με τούς νόμους, τις πεθερές αυτές τών δικογραφιών, εν τούτοις θά σας πώ αυτά τα όλιγα λόγια: «Παρακολούθω την δική της Κάστρου. Η γυναίκα αυτή δέν έδρασεν ως πεθερά, έδρασεν ως θηρίον. Άμφοδάλλω αν και ή πεθερά άκόμη ενός λόντος, θά είχε τούσον άγρίας διαθέσεις».

Άς δώσουμε όμως για μία στιγμή τόν λόγο και εις τας κυρίας. Και να τί άπαντά στο ερώτημα του «Μπουκέτου» ή ήλεκτική συνεργάτις μας κ. ANNA Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ :

«Η δική μου πεθερά ήταν τόσο ήδανική, σαν μία καθαυτό μητέρα μου, ώστε δέν άντελήφθη ποτέ μου τή σημασία πού δίνει ό κόσμος στή λέξι πεθερά.

Άλλωστε σήμερα ή μοντέρνα γυναίκα δέν ένδιαφέρεται καλά-καλά για τόν άντρα της και τα παιδιά της, και θά ένδιαφέρεται για την πεθερά της;».

Ό γνωστός ιστοριοδίφης κι' ήλεκτικός μας συνεργάτης κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ, μάς άπαντά:

«Αν ρωτάτε για την πεθερά του Άθανασοπούλου, γι' αυτή θ' άποφανθή τό Κακοσυροδικείο Άθηνών. Αν ρωτάτε για τις άλλες πεθερές, εγώ δέν είμαι κατάλληλος να σας άπαντήσω, γιατί δέν είχα... εδτυχώς».

Ό διευθυντής του «Μπουκέτου» κ. Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, άπαντά:

«Ός Θεός συνέξευξε, ή πεθερά τούς... χωρίζει!».

Ό ποιητής κι' ήλεκτικός μας συνεργάτης κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ, άπάντησε στο ερώτημά μας ως έξης:

«Σ' ένα από τα νησιά της Πολυνησίας, όταν ή πεθερά βάλει ραδιοημέριες μεταξύ του άνδρόγύνου, ό σύζυγος έχει τό δικαίωμα να τή σπάξει και να τή φάη ψητή.

Σ' ένα δημοτικό μάς τραγουδι, ή καία πεθερά παριστάνεται να ταΐζη με μαγευμένα φείδια τή νύφη της.

Εγώ, εν τούτοις, έχω καλές άναμνήσεις από τή μακαρίτισσα τήν πεθερά μου. Για να με διασκεδάξη, όταν ήμουν μελαγχολικός, μου τραγουδούσε άμάνεδες».

Ό γνωστός ιστοριοδίφης και ήλεκτικός συνεργάτης μας κ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ, συγυρίζει τις πεθεράδες δεινώς:

«Η πεθερά, λέγει, είνε ό άσπονδότερος έχθρός του γαμπρού. Του ψήνει κυριολεκτικώς τό ψάρι στα χείλη. Θά σας πώ σχετικώς δύο άνέκδοτα:

Κάποιος διηγείτο μία φορά σ' ένα φίλο του ότι ένας κάβουρας δάγκασε τήν πεθερά του.

Βρε τήν καυμένη!... είνε ό φίλος λυπημένος.

Και ό πολυπαθής γαμπρός:

Δέν λές καλύτερα «βρε τόν καυμένο τόν κάβουρα!...».

Μία άλλη φορά είχε πεθάνει ή πεθερά κάποιου δυστυχημένου γαμπρού. Ό γιατρός πού διεπίστωσε τό θάνατό της, ειπε στο γαμπρό για να τόν παρηγορήση (:):

Μπορεί όμως να έχη πάθει και νεκροφάνεια ή πεθερά σας και να συνέλθη σε λίγες ώρες.

Τι έκανε λέει! φώναξε τρομοκρατημένος έκεινός. Να τή θάψουμε άμέσως, γιατρέ μου!...».

